

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון אוהד קלאוזנר ז"ל

בן אורית וישראל

נולד בירושלים

בתאריך י' בטבת תשמ"ו, 22/12/1985

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 2005

שרת בחטיבת גולני

נפל בקרב בבינת ג'בל

בתאריך א' באב תשס"ו, 26/7/2006

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 9 קבר: 9

הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 21 בנופלו

קורות חיים

בן אורית וישראל, ממייסדי היישוב בית חורון שבהרי יהודה. נולד בבית החולים "הדסה הר הצופים" שבירושלים, ביום י' בטבת תשמ"ו (22.12.1985). אח לענבל ולחן-חנוך. ימי הילדות עברו על אוהד בבית חורון, שם גדל מול נוף הרי ירושלים והתחנך על ערכי אהבת ארץ ישראל ועל ערכי המסורת היהודית. את ראשית חינוכו קנה בבית הספר היסודי הממלכתי-דתי שביישוב, והצטרף לתנועת הנוער "בני עקיבא".

על השקפת עולמו המתהווה של אוהד ועל הלך רוחו אפשר ללמוד משיר שכתב כשהיה בכיתה ג': "במשחק כדורגל שיחקו שני ילדים / שחקן אחד הבקיע שער / ושחקן שני הצטער ואמר: / 'אתה לא בסדר, אינך יודע לשחק כדורגל' / לאחר שרבו הרבה שעות / באו משטרה וגם האימהות. / לאחר כמה שעות התפייסו הילדים / ונהיו חברים מאוד מאוד טובים. / לאחר יום הלכו לשחק, והפעם לא רבו / יותר אין מלחמות / שלום בכל המשפחות. / בזכות אותם ילדים / יהיה שלום ולא יהיו עוד מלחמות."

כשהיה אוהד בן שתיים-עשרה, העתיקה המשפחה את מקום מגוריה לעיר אילת בעקבות עבודתו של האב, מלונאי במקצועו, ואוהד עבר ללמוד בבית הספר היסודי "אופיר". אך אוהד התגעגע למזג האוויר הקריר, לאווירה ולאנשים של ירושלים, ולקראת עלייתו לכיתה ט', ולאחר שהומלץ על ידי בית ספרו, הצליח להתקבל לבית הספר ולפנימיית "בויאר" בירושלים. שם, בפנימייה, מצא אוהד חברים רבים ונהנה מכל רגע.

אף שהוריו של אוהד החליטו לחזור לבית חורון כדי להיות קרובים לאוהד ולאחותו, אשר החלה ללמוד באוניברסיטה העברית, החליט אוהד להמשיך ולגור בפנימייה, גם כי התקשה לקום בבוקר ולהתגלגל לירושלים, אבל בעיקר בגלל החברים.

החברים ב"בויאר" סיפרו כי היה בראש ובראשונה חבר טוב. בספר המחזור כתבו עליו: "בחור יפה ומקסים, אתה חבר שעוזר ועושה נסים, כשיש בעיה ומשהו מעייף אתה תמיד יודע להושיט יד ולתת גם כתף. צועני חמוד שלנו, אותך נאהב ותמיד אהבנו, אל תדאג ואל תחשוש – אצלנו תמיד תישאר בראש."

אוהד התאפיין ביצירתיות ובמקוריות. הוא לא פחד לחשוב אחרת ולהביע את דעתו, וגם אהב להמציא מילים חדשות וביטויים יצירתיים, מצחיקים ומשעשעים, וטען שהוא בעצם סוג של אליעזר בן-יהודה של זמננו. "אוהד קלאוזנר, מלך העולם המתפתח" – כך כינה את עצמו.

אוהד היה תלמיד טוב, ואף שלא השקיע בלימודים וסמך בעיקר על כישרונו הטבעי ועל הידע הכללי הרחב שלו, השיג ציונים גבוהים וסיים בהצלחה את בחינות הבגרות. הוא היה מוכשר ביותר במתמטיקה ולא היה זה מפתיע, היות שכבר כילד ידע לעשות חישובים בראש.

אחד הדברים האהובים ביותר על אוהד היה כדורגל. הוא היה אוהד אדוק של קבוצת "בית"ר ירושלים" ושל קבוצת "איאקס אמסטרדם", ודגלי הקבוצות עיטרו את קירות חדרו. אוהד צפה כמעט בכל משחק ששודר בטלוויזיה וזכר שמות של שחקנים וקבוצות מן הליגות הנידחות ביותר ומהמדינות שכוחות האל ביותר.

אוהד אמור היה להתגייס שבועיים לאחר סיום לימודיו, בחודש יולי 2004. את החופש הקצר שבין הלימודים לצבא בילה בטיול בתאילנד. התכנון היה לטייל במשך שבועיים, ולהמשיך לטיול ממושך יותר אחרי השחרור. בקוצר רוח ציפה לשירותו הצבאי, אך בדרכו חזרה ארצה מתאילנד חלה, הפרופיל שלו הורד והגיוס נדחה. עם כל הקשיים התעקש אוהד להתגייס ליחידה קרבית, ועשה מאמץ להעלות את הפרופיל.

אוהד נשלח לגיבושים שונים וקיבל זימון ליחידות היוקרתיות ביותר בצה"ל, אך התעקש – רק "גולני" – החטיבה שחלם לשרת בה מאז ומתמיד. במהלך שירותו הצבאי נפצע ושבר את רגלו. הוא שוחרר מפעילות מבצעית למשך כמה חודשים, אך שוב התעקש לחזור לפעילות מבצעית מלאה, ואף קיבל זימון ועבר הכנה לקורס מ"כים.

אוהד היה "מורעל" על "גולני". אף שהיה בחור רזה ונראה עייף תמידית, היה חזק בדרכו – בראש וברגש, ויותר מהכול – נחוש ונאמן למטרה. כשהיה חוזר לחופשות סוף שבוע היה שר את השירים שלמד בגדוד, ומנסה להעביר לבני משפחתו משהו מההווי הצבאי. אמר עליו חברו לפלוגה: "אוהד תמיד היה מחייך, מעולם לא הסתובב מבואס. בכל התמונות הוא נראה צוחק, כי לא חשוב מה היה קורה – הוא היה שמח. הוא התגאה לשרת בגולני ותמיד חלם להיות לוחם." החברים סיפרו שגם ברגעים הקשים ניסה להצחיק ולרומם את מצב הרוח, אף פעם לא התלונן, וביצע את המוטל עליו בשקט.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מלחמת לבנון השנייה מצאה את אוהד ואת גדודו – גדוד 51 – "הבוקעים הראשון" – ברצועת עזה, שם שימש אוהד קשר מ"פ. עם תחילת המלחמה נשלחו אוהד וחבריו ללבנון, והשתתפו באחד הקרבות הקשים וההירואיים של מלחמת לבנון השנייה.

אוהד נפל בקרב בבינת ג'בל ביום א' באב תשס"ו (26.7.2006). בקרב העיקש שארך כשש שעות, פנים מול פנים ותחת אש כבדה מכל הכיוונים, הצליחו אוהד וחבריו לגבור על מחבלי החיזבאללה, להרוג יותר מארבעים מהם ולהשמיד כמה משגרי קטיושות ששימשו לירי על יישובי הצפון. מחלקת החוד שבה שימש אוהד קלע, הייתה המחלקה הראשונה שנתקלה במחבלים שלבשו מדים והתחפשו לחיילים. לאחר שנזרק רימון לעבר המחלקה והרג את מפקדו של אוהד, עמיחי מרחביה, התעשתו אוהד וחבריו, והחלו להסתער על האויב, לחלץ את הפצועים ולטפל בהם תחת אש. אחד הפצועים סיפר כי אוהד חילץ אותו מסכנה ומשך אותו אל עבר המבנה הסמוך וכך, ככל הנראה, הציל את חייו. חובש בגדוד סיפר כי ראה את אוהד חובש פצוע במהלך הקרב. "אמרתי לו, "כך סיפר, "שירוץ לבית ויציל את עצמו, אבל הוא סירב ונשאר בשטח." "עבדנו יחד, אני חבשתי פצוע אחד והוא חבש את השני." רבים אחרים סיפרו כי ראו את אוהד במהלך הקרב רץ, מסתער ועוזר בחילוץ הפצועים.

בשעה 05:50 לערך, כארבעים-חמישים דקות לאחר שהחל הקרב, נורה אוהד בחזהו על ידי צלף ונהרג במקום. עוד שבעה מלוחמי הגדוד נפלו בקרב.

חילוץ הנפגעים היה מורכב וההרוגים נישאו על אלונקות במסע ארוך ועצוב על ידי מח"ט "גולני" ולוחמיו. עם אוהד נפלו: סגן מפקד הגדוד רב-סרן רועי קליין, סרן אלכסנדר שוורצמן, סגן עמיחי מרחביה, סמל ראשון שמעון דהן, סמל ראשון עידן כהן, סמל שמעון אדגה וסמל אסף נמר.

אוהד היה בן עשרים ואחת בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר הורים, אחות ואח. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל ראשון. על קברו נחקק הפסוק "יודע נגן וגיבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר, ואיש תואר; וה' עמו" (שמואל א', טז, יח). משפט זה, שנאמר על דוד מלך ישראל, נבחר על ידי המשפחה כדי לתאר את דמותו של אוהד – השילוב שבין עדינות ויצירתיות לבין גבורה, שילוב בין חוכמה ומחשבה לבין אומץ לב, מסירות אין קץ לחבריו ויושרה חסרת פשרות.

כתבו חבריו של אוהד לשבט בתנועת "בני עקיבא" בבית חורון: "אוהד, חיוך ביישן, שקט, אצילות, עיניים מדברות, מקור חוכמה, שואף תמיד למעלה – למעלה, ללא פשרות, מן המעט שזכינו ולפתע נגדע, השילוב הזה שלך, נער כל כך עדין, נעים הליכות אך עם זאת בשעת פקודה נהגת בעוז, ואולי זה מה שנותר לנו ממך אוהד, למצוא את החיבור הזה בין ארץ לשמים, בין נועם ושקט לבין עוז וגבורה."

הספידו בן דודו חנוך דרך-ארליך: "אומרים שמרגישים בלב כשמישהו קרוב נפגע. אוי אוהדי, איך כולנו הרגשנו אותך. לא רצינו להאמין, לא רצינו לגלות, שאוהד שלנו, הילד, הלוחם, נפגע בקרב. לצערנו, באנו כולם להיפרד ממך לעד, להצדיע, להרכין ראשנו ולהביע את כבודנו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לפתוח את שערי גן עדן הממתין לבואך. זיכית אותנו אוהד, משפחה וחברים, ליהנות מאישיותך, מחברותך ומחיוך המקסים. להביט בעיניך היפות קצת יותר מעשרים שנים. והנה בקרב הארור, בתוככי אדמת אויב, אלוהים בחר בך להיות גיבור מלחמה. אלוהים בחר אותך, צעיר, חכם וטוב לב. אלוהים זכה, אבל לנו זה כואב. אהבנו אותך אוהד, ונאהב אותך לעד..."

קרב בינת ג'בל במלחמת לבנון השנייה הפך מורשת קרב כבר עם תום המלחמה. גילויי העוז, האחוה והחברות שהראו הלוחמים של "גולני" ואוהד ביניהם, הביאו קרב זה להירשם בספרי ההיסטוריה כקרב המרכזי של המלחמה, וזיכו את גדוד 51 בצל"ש גדודי. כתבות בעיתונים, בטלוויזיה וברדיו ופרקים בספרים הוקדשו באופן נרחב לקרב וללוחמים, ואף לאוהד יוחדו כתבות.

משפחתו של אוהד יזמה הפקת סרט המביא את סיפורו. בסרט מספרים בני המשפחה וחברים על אוהד כפי שהם זכו להכיר אותו, על רגעי הצחוק, על ה"שיגעונות" המיוחדים, על האופי והחברות וגם על האובדן.

אוהד מונצח גם בסרט שיצרה משפחתו של עמיחי מרחביה "שמונת האחים", אשר מספר את סיפור הקרב דרך עיני הלוחמים והמפקדים, את סיפורי המשפחות ואת סיפורם של שמונת החיילים שהפכו אחים.

משפחתו של אוהד הקימה את "עמותת דרך אוהד" שמטרתה להנציח את זכרו של אוהד, להפיץ את סיפורו ואת סיפור הקרב שנפל בו, ולהעלות על נס את ערכי החברות, אומץ הלב, היושר וההגינות שכה אפיינו אותו, באמצעות עשייה ותרומה לקהילה שבה גדל והתחנך, ובמתן תרומה חינוכית וערכית.

בחודש דצמבר 2006, ערב חג החנוכה תשס"ז, נחנך "מצפה אוהד" ביישוב בית חורון. המצפה הוא נקודת תצפית ונוף הנשקף אל הרי יהודה ואל עמק איילון ומנציח את זכרם של שמונת הלוחמים מגדוד 51 שנפלו בקרב בבית ג'בל. במצפה ניטע עץ אלון התבור, סמלה של חטיבת "גולני", והוצבה חנוכיית מתכת שיצר האמן דניאל גובר בדמות עץ בעל שמונה רגליים, המסמלות את שמונת החיילים הגיבורים.

בט"ו בשבט תשס"ז נטעה עמותת "דרך אוהד", בסיוע המועצה המקומית מטה בנימין וקק"ל, בוסתן עצי פרי בסמוך ליישוב בית חורון. העצים ב"בוסתן השמונה" ניטעו על ידי תלמידי הגן ובית הספר היסודי הממלכתי-דתי "בית חורון". בשטח הבוסתן הוצבה אנדרטה לזכר חללי קרב בית ג'בל. על האבן השחורה נכתב סיפור קרב הגבורה. מאחורי האנדרטה ניטעו שמונה עצי זית בוגרים – עץ לכל אחד מהחללים המסמל את החוזק, את הגבורה ואת הקשר לארץ ישראל.

משפחתו של אוהד פועלת להקמת קרן מלגות על שמו שמטרתה לסייע לחיילים משוחררים משירות קרבי לרכוש השכלה בלימודים גבוהים.

"דרך אוהד" היא אחד הכבישים המרכזיים ביישוב בית חורון החוצה את כל היישוב, ומסתיימת ב"מצפה אוהד".

ביום 19.12.2008 נערך יום ספורט לזכרו של אוהד לחניכי הפנימייה בבית הספר "בויאר" בירושלים. תמונותיו של אוהד וקורות חייו מופיעים גם באתר ההנצחה לנופלים של בית הספר.

מדי שנה במהלך ימי החנוכה מתקיים מירוץ הלפיד לזכרם של שמונת חללי בינת ג'בל.

לזכרו של אוהד הוקם אתר אינטרנט. באתר מובאים סיפור חייו, דברים לזכרו, גלריית תמונות, סרטוני וידאו, תיאור הקרב שנפל בו, קטעי עיתונות ועוד. כתובת האתר: <http://www.ohadway.com>.

כתבה בר, בת דודתו של אוהד: "באומץ לבך יצאת למבצע / והמחיר היה יקר נורא. / איך ככה עזבת באמצע / צעיר, יפה לנצח במדי ירוק זית. / חסרונך מורגש כל כך, / זה כואב כל כך חזק, / ממש כמו חור בלב. / חיוךך המתוק עולה וצף / לנגד עינינו הבוכיות. / קולך תמיד יישאר מהדהד, / אלוהים תעשה שזה לא יהיה לשווא..."

כתבה אילנה גמליאל מבית חורון: "בינות לברושים ירוקים אתה נח / בין ארזי הלבנון, רועי ושמעון עידן ואוהד / ויתר נערים רבי מעש ועלילה / ילדינו אהובינו גיבורי התהילה. // ובא בוקר וערב ועוד יום עלה / ובכל יום אותה שאלה: / הלוא גן עדן אוהד, יש בבית / בין עצים ירוקים ודשא ופרחים / ואבא ואימא ואחים, / ושביל אבנים וברכה של דגים. // ומתוך אלה אתה עולה: / חיוך ביישני, / יפה עיניים, מבט חולמני / וחסרונך אז מכה בכול / בגינה, בבית, בגן העדן של אתמול. //... // בן היה לכם גיבור ועז כארי / לוחם ללא חת, רץ ללא פחד ורתע / אל זעקת חבר במצוקה / לחבוש כל פצע ומכה. / לא נסוג מן האש / להציל את אחיו רק ביקש. // וכמו כל דבר שעשית אוהד, / כך כולם מספרים עליך, / גם בקרב נתת הכול, / עד שנתת את חייך. // נזכור אותך לעד אוהד, ולא נשכח כולנו, / ואנו מודים ומצדיעים לך בן יקר, / על שהיית אחד משלנו."

כתבה אמו: "אוהד יקר, ילד מיוחד שלנו, לב רחב וחיוך מקסים, בחור יפה מראה ויפה בנשמה ... כולם אהבו אותך וסמכו עליך והם ידעו למה. ... אוהד, המחשבות כואבות והדמעות חונקות. שום דבר לא יחזיר אותך להיות בינינו. המלחמה הארוכה נמשכת ואצלנו מלחמה נוספת מתרגשת. ... מי ייתן והמלחמה הזאת תסתיים במהרה ונחיה בשלום ובשלווה איש תחת גפנו ותחת תאנתו."